

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 114. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117997440/facsimile.pdf (tilgået 28. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Møde med store hvide Øjne, hvis Pupiller ligesom var gledne til Siden ind i Søvnens Mørke.

Sølver var sikker paa at finde hende — han var virkelig hos hende — han saa alt til den mindste Enkelthed: en lille Bedeskammel, hvis vinrøde Fløjel endnu ikke var slugt af Natten, — Rosenkransen hængt paa Krucifixet, dannet af brune Buxbomperler med et Kors af maaneskinsfarvede Stene, — den tunge højryggede Stol skjult under hendes Kjole, der var rød som vilde Roser, — Bæltet, hvis Sølvskæl blinkede paa Gulvet, — en stor Perles rolige hvide Glans paa en Sko af snefatvet Skind.

Og frem over Lejets Tæpper, der var bræmmed med brede Hermelinskanter, laa hendes to lysende Arme, og den højre Haands Fingre sitrede, som greb de om en anden, en usynlig Haand.

Og i dette Kammer blev Sølver dvælende, lige til Sønnen drog ham selv, til hendes Brysters Bølger sugede ham nær, til hendes Fingre filtrede i hans, til deres Aandedrag blandedes og Laaget sænkedes for hendes hvide Blik.

I dette Nattesyn inkarneredes alle hans Tanker og Sanser. Han var i Gros Kammer: Luften gennemrisledes af Duftstrømme — ind gennem den aabne lille Rude, der skinnede

som et dunkelblaat Hul mellem de lukkede løvgrønne Ruder, pustedes Duft af Honning og Lindeblomster for at mødes med det unge Legemes Solbærduft — fra de blanke Stene i det lille Kors flød Maaneskin ud som Fosforlys fra en Sankt-Hansorm — den vidt udbredte Kjole med de lange Ærmehæng mylrede med store vilde Roser, der dryppede ned paa Gulvet som duftende Lysblade — Himlen vibrerede med alle sine Tøner og Farver i dette lukkede Rum, i denne Drøm var al Jordens Herlighed krystalliseret, og Gro skinnede paa sit Leje som en Diamant, der er skabt midt i det uendelige Mørke. . . .

. . . Og Sølv søv, stærk i sin sejrige Vilje, der oversteg alle Hindringer og virkelig borede sig Vej til den Elskede — op gennem Sten og Træ lig en Plante, der gennembryder alt, lig det Kirsebær, der fra Kælderen i hans egen Gaard tvang sig ud gennem Muren op mod Sol og Himmel.

Men undertiden kunde han vaagne i et pludseligt Anfald af Smerte — da svandt Drømmens hele Glans som et Lys, der pustes ud, og over sit Ansigt følte han det kolde Natte-træk fra Gluggen, og Mørket koglede i hans Øre, og han fornam sit Fængsels lækende